

Агата Кристи

Последният сеанс

Раул Доброй прекося Сена, като си тананикаше някаква песничка. Беше приятен на вид млад французин на около трийсет и две, ведролик, с черни мустачки. По професия беше инженер. Когато стигна Кардоне, той зави и спря пред вратата на № 17. Портиерката погледна от бърлогата си и изрече свидливо „Добро утро“, на което той отвърна бодро. После изкачи стълбите до апартамента на третия етаж. Докато стоеше в очакване да отворят на позвъняването, отново затананика песничката. Тази сутрин Раул Доброй се чувстваше особено радостен. Отвори му възрастна французайка, чието набръчкано лице грейна в усмивка, когато видя кой е посетителят.

– Добро утро, мосю.

– Добро утро, Елиз – каза Раул.

Той влезе във вестибюла и свали ръкавиците си.

– Мадам ме очаква, нали? – попита той през рамо.

– Ах, да, разбира се, мосю.

Елиз затвори вратата и се обърна към него.

– Ако мосю влезе в малкия салон, след няколко минути мадам ще бъде при него. В момента си почива.

Раул вдигна рязко поглед.

– Не е добре ли?

– Добре!

Елиз изсумтя. Тя мина пред Раул и отвори вратата на малкия салон. Той влезе и тя го последва.

– Добре! – продължи троснато тя. – Как да бъде добре, клетото агънце? Сеанси, сеанси и само сеанси! Не е справедливо, не е естествено, не е това, което добрият Господ е отредил за нас. За мен, казвам го направо, това е вземане-даване с дявола!

Раул я потупа утешително по рамото.

– Стига, стига, Елиз – каза той, като я успокояваше. – Не се тормози толкова и не се готви за срещи с дявола за всичко, което не разбираш.

Елиз разтърси недоверчиво глава.

– Е, хубаво – измърмори тя под носа си, – мосю може да казва, каквото си поиска, но на мен не ми харесва. Погледнете мадам – с всеки ден става все по-бяла и по-слаба, ами главоболията! – И тя разпери ръце. – А, не, нищо хубаво няма в цялата тази работа с духовете. Духове – вятър! Добрите духове са в рая, а другите са в чистилището.

– Твоите възгледи за живота след смъртта са освежително простишки, Елиз – каза Раул и се отпусна на един стол.

Старата жена се засегна.

– Аз съм благочестива католичка, мосю.

Тя се прекръсти, отиде до вратата, спря, с ръка на дръжката.

– Когато се ожените, мосю – каза тя умолително, – това няма да продължи, нали?

Раул й се усмихна с обич.

– Ти си едно добро и вярно същество, Елиз – каза той, – и предана на своята господарка. Не се бой, щом ми стане жена, цялата тая „история с духовете“, както ти я наричаш, ще престане. За мадам Доброй няма да има повече сеанси.

Лицето на Елиз грейна в усмивка.

– Вярно ли е, което казвате? – попита тя нетърпеливо.

Раул кимна сериозно.

– Да – каза той, говорейки по-скоро на себе си, отколкото на нея. – Да, всичко това трябва да спре. Симон има прекрасна дарба и я използва свободно, но тя вече изигра ролята си. Както съвсем точно си забелязала, Елиз, тя става от ден на ден все по-бяла и по-слаба. Животът на един медиум е особено изморителен и труден, изисква ужасно нервно натоварване. Във всеки случай, Елиз, твоята господарка е най-прекрасният медиум в Париж – нещо повече, във Франция. Хора от целия свят идват тук, защото знаят, че при нея няма нито фокуси, нито измама.

Елиз изсумтя презрително.

– Измама! А, не, наистина. И да иска, мадам не би излъгала и най-малкото бебе.

– Тя е ангел – каза младият французин пламенно. – И аз ще направя всичко, което един мъж може да направи, за да е щастлива. Вярваш ли ми?

Елиз пое дълбоко дъх и заговори с неподправено достойнство.

– Служила съм на мадам много години, мосю. С цялото си уважение мога да кажа, че я обичам. Ако не знаех, че я обожавате, както само тя заслужава да бъде обожавана, eh bien, мосю! Щях да ви разкъсам на парченца!

Раул се разсмя.

– Браво, Елиз! Ти си една вярна приятелка и трябва да си ми благодарна сега, когато ти казвам, че мадам ще се откаже от духовете.

Очакваше старата жена да приеме тази закачка със смях, но за негово учудване тя остана сериозна.

– Мосю – каза тя колебливо, – ами ако духовете не се откажат от нея!

Раул се взря в лицето и.

– А! Какво искаш да кажеш?

– Казах – повтори Елиз, – ами ако духовете не се откажат от нея!

– Мислех, че не вярваш в духове, Елиз?

– Вече не вярвам – заинати се Елиз. – Глупаво е да се вярва. И все пак.

– Е?

– Трудно ми е да ви обясня, мосю. Нали разбирате, винаги съм смятала, че тия медиуми, както те се наричат, са само едни хитри измамници, които тормозят бедните души, загубили близките си. Но мадам не е такава. Мадам е добра. Мадам е честна.

Тя сниши глас и заговори с някакво страхопочитание.

– Случват се разни неща. Това не е фокусничество, случват се някои неща и затова ме е страх. Защото съм сигурна, мосю, че не е праведливо. Това е против природата и против *le bon Dieu*, и някой ще трябва да плаща.

Раул стана от стола си и като приближи до нея, я потупа по рамото.

– Успокой се, добринка ми Елиз – каза той усмихнат. – Знаеш ли, ще ти съобща една добра новина. Днес е последният от тия сеанси, след днешния няма да има повече.

– Значи днес ще има? – попита старата жена подозрително.

– Последният, Елиз, последният.

Елиз поклати печално глава.

– Мадам не е добре – започна тя.

Но думите ѝ бяха прекъснати, вратата се отвори и влезе висока красива жена. Беше стройна и грациозна, с лице на мадона от Ботичели. Лицето на Раул се озари и Елиз се оттегли бързо и тактично.

– Симон!

Той пое двете ѝ издължени бели ръце в своите и целуна всяка поред. Тя промълви нежно името му.

– Раул, скъпи мой.

Отново целуна ръцете ѝ, а след това я погледна напрегнато в лицето.

– Симон, колко си бледа! Елиз ми каза, че почиваш; нали не си болна, любима моя?

– Не, не съм болна – започна нерешително тя.

Той я поведе към канапето и седна до нея.

– Каж ми тогава.

Медиумът се усмихна едва-едва.

– Ще ме сметнеш за глупава – измърмори тя.

– Аз? Да те сметна за глупава? Никога.

Симон издърпа ръката си от неговите. За миг-два остана съвършено безмълвна, взирайки се в килима. После заговори с тих, припрян глас.

– Страх ме е, Раул.

Той изчака за минута-две, предполагайки, че ще продължи, но тъй като тя-мълчеше, я окуражи:

– Страх те е от какво?

– Просто ме е страх – това е.

– Но.

Той я погледна изумен, а тя бързо отговори на погледа му.

– Да, може да е абсурдно, и все пак точно това изпитвам. Страх, нищо друго. Не зная от какво или защо, но през цялото време съм обхваната от мисълта, че ще ми се случи нещо ужасно.

Тя се взря пред себе си. Раул нежно я прегърна.

– Най-скъпа моя – каза той, – хайде, не се предавай. Зная от какво е – от напрежението, Симон, от напрегнатия живот на медиума. Ти се нуждаеш единствено от почивка – почивка и спокойствие.

Младата жена го погледна с благодарност.

– Да, Раул, прав си. Точно от това се нуждая – от почивка и спокойствие.

После затвори очи и леко се облегна назад на ръката му.

– И от щастие – промълви Раул в ухото и. Ръката му я притегли. Симон пое дълбоко дъх със затворени очи.

– Да – промълви тя, – да. Когато ме прегръщаш, се чувствам в безопасност. Забравям живота си – ужасния живот на медиум. Ти знаеш много, Раул, но дори и ти не знаеш какво значи всичко това.

Той усети как тялото ѝ се сковаваше в прегръдката му. Очите ѝ отново се разтвориха, взирайки се пред нея.

– Седя в кабинета си в тъмното, чакам и мракът е безпощаден, Раул, защото това е мрак на празнотата, на нищото. Нарочно си налагам да потъна в него. След това не знам нищо, нищо не усещам, но накрая идва бавното мъчително завръщане, събуждането от съня, и аз съм толкова уморена, ужасно уморена.

– Зная – промълви Раул, – зная.

– Толкова съм уморена – промълви отново Симон. Докато тя повтаряше думите, цялото ѝ тяло като че ли се отпусна.

– Но ти си прекрасна, Симон.

Той пое ръцете ѝ в своите, опитвайки се да я накара да сподели неговото въодушевление.

– Ти си единствена – най-големият медиум, който светът познава.

Тя разтърси глава и леко се усмихна на думите му.

– Да, да – настоя Раул.

После извади от джоба си две писма.

– Я виж тук, от професор Рош от „Салпетриер“, а това е от доктор Жьони от Нанси. И двамата те молят от време на време да работиш за тях.

– А, не!

Ненадейно Симон скочи на крака.

– Няма да работя, няма. Всичко това трябва да свърши – всичко. Ти ми обеща, Раул.

Раул се взря в нея учуден, докато тя стоеше и се олюляваше – почти като животинче, притиснато до стената. Той стана и пое ръката ѝ.

– Да, да – каза той. – Разбира се, ще свърши, това е съвсем ясно. Но аз така се гордея с теб, Симон, затова споменах тия писма.

Тя хвърли към него бърз кос поглед, изпълнен с подозрение.

– Значи не искаш отново да работя?

– Не, не – каза Раул, – освен, ако ти самата не пожелаеш някой път, за тези стари приятели.

Тя го прекъсна развълнувана.

– Не, не, никога повече. Грози ме опасност. Казвам ти. Усещам я – голяма опасност.

За секунда сплете пръсти на челото си, после отиде до прозореца.

– Обещай ми, че никога повече няма да работя – каза тя още по-тихо през рамо.

Раул отиде при нея и я прегърна.

– Скъпата ми – каза нежно той, – обещавам ти след днешния ден никога вече да не работиш.

Той усети как тя изведнъж потръпна.

– Днешния ден – промълви тя. – А, да бях забравила мадам Екс.

Раул погледна часовника си.

– Тя ще дойде всеки момент, но Симон, ако не се чувстваш добре.

Симон като че ли не го чуваше; беше се оставила на мислите си.

– Тя е особена жена, Раул, много особена. Знаеш ли, аз изпитвам почти ужас от нея.

– Симон!

В гласа му имаше упрек и тя веднага го усети.

– Да, да, зная, ти си като всички французи, Раул. За теб майката е свято нещо и не е учтиво от моя страна да изпитвам такива чувства към

нея, когато тя толкова скърби за изгубеното си дете. Но не мога да го обясня – тя е толкова грамадна и черна, а ръцете ѝ – забелязал ли си някога какви са ръцете и, Раул? Огромни силни ръце, силни като на мъж. Ах!

Тя леко потрепери и затвори очи. Раул отдръпна ръката си и заговори почти студено.

– Наистина не мога да те разбера, Симон. Като жена би било съвсем естествено да изпитваш само състрадание към друга жена, към майка, загубила единственото си дете.

Симон направи нетърпелив жест.

– А, ти си този, който не разбира, приятелю! Човек не може да избяга от чувствата си. Още първия миг, когато я видях, усетих – тя разпери ръце – страх! Нали си спомняш колко дълго не се съгласявах да правя сеанси с нея? Не знам защо, но бях сигурна, че тя ще ми донесе нещастие.

Раул сви рамене.

– А всъщност тя ти донесе точно обратното – каза той сухо. – Всичките сеанси имаха определен успех. Духът на малката Амели тутакси те овладяваше и материализациите бяха поразителни. На последния трябваше на всяка цена да присъства професор Рош.

– Материализации – каза Симон тихо. – Каж ми, Раул (известно ти е, че аз нищо не съзнавам, докато съм в транс), наистина ли материализациите са толкова прекрасни?

Той кимна въодушевено.

– На първите няколко сеанса фигурата на детето се виждаше в нещо като неясна мъгла – обясни той, – но на последния сеанс.

– Да?

Той заговори съвсем нежно.

– Симон, детето, което стоеше там, беше едно наистина живо дете от плът и кръв. Аз дори го докоснах – но като видях, че докосването ти причинява силна болка, не позволих на мадам Екс да направи същото. Страхувах се, че самоконтролът ѝ може да изневери и да ти се случи нещо неприятно.

Симон отново се обърна към прозореца.

– Когато дойдох на себе си, бях страшно изтощена промълви тя. – Раул, сигурен ли си, действително ли си сигурен, че всичко това е в реда на нещата? Нали знаеш как разсъждава скъпата ми стара Елиз – че имам работа с дявола?

Тя се разсмя разколебана.

– Ти знаеш в какво вярвам аз – каза Раул сериозно. – Когато човек има работа с неизвестното, винаги съществува опасност; но каузата е благородна, защото това е каузата на науката. Навсякъде по света има мъченици на науката, пионери, платили цената, за да могат другите да тръгнат спокойно по техния път. От десет години насам ти работиш за науката с цената на страхотно нервно напрежение. Сега твоят дял е завършен, от днес нататък ти си свободна да градиш собственото си щастие.

Тя му се усмихна нежно, спокойствието ѝ се беше възвърнало. После хвърли бърз поглед към часовника.

– Мадам Екс закъснява – промълви. – Може и да не дойде.

– Според мен ще дойде – каза Раул. – Твоят часовник е малко напред, Симон.

Симон се заразхожда из стаята, пренареждайки ту едно, ту друго украшение.

– Чудя се, коя ли е тази мадам Екс? – забеляза тя. – Откъде идва, кои са роднините ѝ? Странно е, че нищо не знаем за нея.

Раул сви рамене.

– Много хора предпочитат да останат инкогнито, когато ходят при медиум – отбеляза той. – Това е елементарна предпазливост.

– Сигурно – съгласи се неспокойно Симон.

Малка ваза от китайски порцелан се изплъзна от ръцете ѝ и се разби на парчета върху плочките пред камината. Тя се извърна рязко към Раул.

– Виждаш ли – промълви тя. – Не съм на себе си. Раул, как смяташ, ще се покажа ли като страхливка, ако кажа на мадам Екс, че днес няма да мога да направя сеанса?

Удивлението в тъжните му очи я накара да се изчерви.

– Ти обеща, Симон – започна той внимателно.

Тя се облегна на стената.

– Няма да го направя, Раул. Няма да го направя.

И отново оня негов поглед, нежен и упрекваш, я накара да потръпне.

– Не мисля за парите, Симон, макар да разбираш, че сумата, която тази жена ти предлага за един последен сеанс, е огромна, просто огромна.

Тя го прекъсна, без да обръща внимание на думите му.

– Има по-важни неща от парите.

– Така е – съгласи се той топло. – И аз това казвам. Но прецени,

тази жена е майка, майка, загубила единственото си дете. Ако наистина не ти е зле, ако всичко това е просто каприз от твоя страна – ти можеш да откажеш прищявката на една богата жена, но можеш ли да откажеш един последен поглед към нейното дете? Медиумът закръши ръце пред себе си в отчаяние.

– О, ти ме измъчваш – промълви тя. – И все пак си прав. Ще направя каквото желаш, но сега зная от какво ме е страх – от думата „майка“.

– Симон!

– Съществуват някои примитивни елементарни сили, Раул. Повечето са унищожени от цивилизацията, но майчинството е останало там, където е било още в началото. Животни или човешки същества – все едно. Майчината любов към детето е неповторима в целия свят. За нея няма закони, няма съжаление, тя е готова на всичко и прекръшва безмилостно всичко, което ѝ се изпречи на пътя.

Тя спря задъхана, после се извърна към него с бърза, обезкуражаваща усмивка.

– Днес не съм на себе си, Раул. Зная.

Той пое ръцете ѝ в своите.

– Легни за минута-две – настоя той. – Почини си, докато жената дойде.

– Много добре. – Тя му се усмихна и излезе от стаята.

Раул остана една-две минути потънал в мисли, после се запъти към вратата, отвори я и прекоси малкия хол. Влезе в някаква стая от другата му страна – столова, много подобна на тази, от която бе излязъл, но в единия ѝ край имаше малка ниша, в която се намираще голямо кресло. От двете страни на нишата се спускаха тежки черни завеси, които можеха да се придърпат, за да скрият нишата. Елиз се бе заела да оправя стаята.

Близо до нишата бе поставила два стола и малка кръгла масичка. Върху масата имаше дайре, рог и няколко листа с моливи.

– За последен път – измърмори Елиз с мрачно задоволство. – Ах, мошо, така ми се иска всичко вече да е свършило.

Прозвуча острият звук на електрически звънец.

– Ето я, огромен жандарм в женски дрехи – продължи старата прислужница. – Защо не иде в някоя църква да се помоли най-почтено за душата на малкото си детенце и да запали свещ на Нашата Благословена Майка? Нима добрият Господ не знае кое е най-доброто за нас?

– Отвори, Елиз – властно нареди Раул.

Тя го изгледа, но се подчини. Върна се минута-две по-късно,

водейки посетителката.

– Ще съобщя на господарката, че сте тук, мадам.

Раул пристъпи напред, за да се ръкува с мадам Екс.

Думите на Симон отново изплуваха в паметта му.

„Толкова огромна и толкова черна.“

Беше наистина голяма жена и тежкия черен креп на френския траур при нея изглеждаше прекален. Гласът ѝ, когато заговори, беше много плътен.

– Боя се, че малко закъснях, мосю.

– Само няколко минутки – каза Раул усмихнато. Мадам Симон лежи. Съжалявам, но ще ви кажа, че тя никак не е добре, много е нервна и преуморена.

Ръката ѝ, която в този миг се отдръпваше, ненадейно се вкопчи в неговата като някакво менгеме.

– Но ще направи сеанса? – попита рязко тя.

– О, да, мадам.

Мадам Екс въздъхна облекчено и потъна в стола, като откопча единия от тежките черни воали, които се вееха край нея.

– Ах, мосю – промълви тя, – не можете да си представите, не можете да проумеете какво чудо и радост са тия сеанси за мен! Моята мъничка! Моята Амели! Да я видя, да я чуя, дори – може би – да, може би дори да мога да протегна ръка и да я докосна.

Раул заговори бързо и повелително.

– Мадам Екс как да ви обясня? Това не бива да става в никакъв случай, освен по мое изрично нареждане, в противен случай може да стане непоправимо опасно.

– Опасно за мен?

– Не, мадам – каза Раул, – за медиума. Трябва да разберете, че явленията, които стават тук, до известна степен са обяснени от науката. Ще ви представя нещата съвсем простичко, без да използвам технически термини. Един дух, за да се покаже, трябва да използва действителната физическа субстанция на медиума. Нали сте виждали парата от флуидите, която излиза от устата на медиума? Накрая тя се кондензира и изгражда физическото подобие на мъртвото тяло на духа. Но според нас тази ектоплазма е фактичката субстанция на медиума. Надяваме се някой ден да докажем това чрез внимателно преценяване и експериментирание – голямата трудност обаче е опасността и болката, която изпитва медиумът при всяко повтаряне на това явление. Ако някой понечи да хване материализацията, може да настъпи, грубо казано, смъртта на

медиума.

Мадам Екс го слушаше внимателно.

– Много занимателно, мосю. Кажете ми, няма ли да настъпи денят, когато материализацията ще се усъвършенства така, че да е способна да се отдели от своя родител медиума?

– Това е в сферата на фантазията, мадам.

Тя настоя.

– Но като гледам фактите, не е невъзможно.

– Днес е съвсем невъзможно.

– Но може би в бъдеще?

Отговора го спаси Симон, която в този момент влезе. Изглеждаше отпусната и бледа, но очевидно бе овладяла напълно себе си. Присътпи напред и се ръкува с мадам Екс, макар Раул да забеляза лекото потръпване, което премина през нея, докато се ръкуваше.

– Съжалявам, мадам, да чуя, че сте неразположена – заяви мадам Екс.

– Няма нищо – отвърна отривисто Симон. – Да започваме ли?

Тя отиде до нишата и седна в креслото. Ненадейно и Раул усети как покрай него минава някаква вълна на уплаха.

– Днес не си достатъчно силна – извика той. – По-добре да отложим сеанса. Мадам Екс ще ни разбере.

– Мосю!

Мадам Екс се надигна възмутена.

– Да, да, по-добре да го отложим, наложително е.

– Мадам Симон ми обеща един последен сеанс.

– Така е – съгласи се тихо Симон. – И съм готова да изпълня обещанието си.

– Държа на това, мадам – каза другата жена.

– Не бих нарушила обещанието си – каза студено Симон. – Не се бой, Раул – добави тя нежно, – в края на краищата това е за последен път – за последен път, слава богу.

Тя направи знак и Раул спусна тежките черни завеси пред нишата. Той дръпна и завесите на прозорците и в стаята настъпи полумрак. После посочи един стол на мадам Екс и понечи да седне на другия. Мадам Екс обаче се бавеше.

– Ще ме извините, мосю, но нали разбирате, имам абсолютна вяра във вашата почтеност и в тази на мадам Симон. Въпреки това, за да бъдат данните ми още по-ценни, си позволих да донеса това. И тя извади от чантата си тънко въже.

– Мадам! – извика Раул. – Вие ни обиждате!

– Предпазна мярка.

– Повтарям, това е обида!

– Не разбирам защо възразявате, мосю – каза студено мадам Екс. – Ако не сте мошеници, няма от какво да се страхувате.

Раул се изсмя презрително.

– Мога да ви уверя, че няма от какво да се страхувам, мадам. Ако искате, завържете и ръцете, и краката ми.

Думите му не произведоха ефекта, на който се надяваше, защото мадам Екс просто измърмори равнодушно:

– Благодаря, мосю – и пристъпи към него с навитото въже.

Изведнъж Симон нададе вик иззад завесата.

– Не, не, Раул, не й позволявай да го стори.

Мадам Екс се изсмя подигравателно.

– Мадам се страхува – отбеляза тя саркастично.

– Да, страхувам се.

– Помни какво говориш, Симон – извика Раул. – Мадам Екс вероятно има впечатление, че сме шарлатани.

– Трябва да съм сигурна – каза мрачно мадам Екс. Тя се зае методично със задачата си и върза здраво Раул за стола.

– Мога да ви поздравя за възлите, мадам – забеляза той иронично, когато тя свърши. – Сега доволна ли сте?

Мадам Екс не отговори. Тя огледа ламперията на стените в стаята. После заключи вратата, която водеше към хола, извади ключа и се върна на стола си.

– Сега – заяви тя с неописуем глас – съм готова. Минутите минаваха. Иззад завесата гласът на Симон ставаше все по-хрипкав и хъркащ. После замря напълно, за да бъде последван от няколко стенания. Отново настъпи за малко тишина, нарушена от внезапното разтърсване на дайретото. Рогът от масата се вдигна и падна с трясък на земята. Чу се ироничен смях. Завесите пред нишата бяха леко разтворени и фигурата на медиума едва се виждаше през процепа, с глава отпусната върху гърдите. Изведнъж мадам Екс рязко пое дъх. Лентовидна струя мъгла се проточваше от устата на медиума. Тя се сгъсти и постепенно започна да се оформя в някаква фигура, фигурата на малко дете.

– Амели! Малката ми Амели!

Пресипналият шепот идваше от мадам Екс. Мъглявата фигура се съгъстваше все повече. Раул се взираше почти невярващ. Толкова успешна материализация досега не се беше получавала. А това наистина

си беше дете, от истинска плът и кръв, и стоеше пред тях.

– Мамо!

Беззвучният детски гласен, заговори.

– Дете мое! – извика мадам Екс. – Дете мое! Тя се надигна от стола си.

– Внимавайте, мадам – извика предупредително Раул.

Материализацията пристъпи нерешително през завесата. Беше дете.

То застана там с протегнати ръце.

– Мамо!

– Ах! – извика мадам Екс.

И отново се надигна от стола си.

– Мадам – извика изплашен Раул, – медиумът.

– Трябва да я пипна – прекъсна го прегракнало мадам Екс.

Тя пристъпи една крачка напред.

– За бога, мадам, овладейте се – извика Раул. Сега вече наистина се уплаши.

– Веднага седнете.

– Мъничка моя, трябва да я докосна.

– Мадам, заповядвам ви да седнете!

Той се заизвива отчаяно да се отвърже, но мадам Екс беше свършила работата си безупречно; беше безпомощен. Обзе го ужасяващото чувство за надвиснала беда.

– В името на бога, мадам, седнете! – изкрещя той. – Спомнете си, че има медиум.

Мадам Екс не му обърна внимание. Беше преобразена. По лицето ѝ бяха изписани ясно възторг и възхищение. Протегнатата ѝ ръка докосна малката фигура, която стоеше в отвора между завесите. От медиума се дочу страхотно стенание.

– Господи! – извика Раул. – Господи! Това е ужасно. Медиумът.

Мадам Екс се обърна към него с груб смях.

– Хич не ме интересува вашият медиум! – извика тя. – Искам си детето!

– Вие сте луда!

– Детето ми, казвам ви. Моето! Собственото! Моята плът и кръв! Моето мъничко дете, дошло от мъртвите, живо и здраво.

Раул отвори уста, но думи не излязоха. Каква ужасна жена! Безмилостна, дива, погълната от собствената си страст. Устните на малката се разтвориха и за трети път проехтя думичката „Мамо!“.

– Ела, малката ми – извика мадам Екс.

С рязко движение тя сграбчи детето в обятията си. Откъм завесата долетя протяжен писък на безкрайна мъка.

– Симон! – извика Раул. – Симон!

Той почти не осъзна как мадам Екс се втурна покрай него, отключи вратата и се отдалечи към стълбата.

Изад завесата все още долиташе ужасяващият висок протяжен писък – такъв писък Раул никога не беше чувал. Постепенно той замря в някакъв страховит гърлен клокот. А миг след това се чу как тялото падна.

Раул полагаше нечовешки усилия да се освободи от въжетата. Съвсем обезумял, най-накрая постигна невъзможното, с всичка сила скъсвайки въжето. И докато се мъчеше да се изправи на крака, в стаята се втурна Елиз с вик „Мадам!“.

– Симон! – изкрещя Раул.

Двамата се спуснаха да разтворят завесите. Раул отстъпи поразен.

– Господи! – промълви той. – Алено, всичко е алено.

Зад него прозвуча гласът на Елиз, сипкав и разтреперан.

– Значи мадам е мъртва. Свърши. Но кажете, мосю, какво се случи? Защо мадам се е сгърчила така. Защо се е смалила наполовина? Какво се е случило тук?

– Не зная – каза Раул. Гласът му се извиси до писък. – Не зная. Не зная. Но мисля, че обезумявам. Симон! Симон!

КРАЙ

© 1933 Агата Кристи
© 1991 Юлия Бучкова-Малеева, превод от английски

Agatha Christie
The Last Seance, 1933

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:

Агата Кристи. Чудовището на смъртта (Сборник разкази)
ИК „Пейо К. Яворов“

Agatha Christie. The Hound of Death. 1933

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4641>]